

“Οχι!... Ήρθα απλῶς νὰ σοῦ φέρω τὸ τελευταῖο ρομάν-
τσο τοῦ Οὐάλλας.

Ἡ μεγάλη δούκισσα γέλασε πονηρὰ μέσα της.

— “Ἐχεις φιλοξενούμενον στὸ σπίτι; ρώτησε ἡ φωνή.

— Μιὰ Ρωσίδα μεγάλη δούκισσα, ψιθύρισε ὁ Φρέντ.

Ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ συλλογή μου τῶν πολυτίμων λίθων.

— Χοῦμ!... ἔκανε ὁ ἀστυνομικὸς Μπάλκε μὲ δυσπιστία,
γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ ἐπισκέπτης.

Ὁ Φρέντ πειράχτηκε. Μὰ ὡστόσο ὠδήγησε τὸ φίλο του
στὴν αἴθουσα ποῦ βρισκόταν ἡ μεγάλη δούκισσα.

Ἐκείνη δάγκωσε τὰ χεῖλη της μὲ τὰ λευκὰ δοντάκια
της. «Ἄσχημα! Πολὺ ἄσχημα τὴν ἔχω!» εἶπε μέσα της.

Ὁ ἀστυνομικὸς βλέποντας τὴν κυρία σταμάτησε γιὰ μιὰ
στιγμὴ ἔκπληκτος. Ἐστερα ξέσπασε σ' ἓνα χαιρέκακο γέ-
λιο καὶ τὴν ἐπλησίασε.

— Βέρα Μύλλερ!... τῆς εἶπε εἰρωνικά. Πολυαγαπημένο
μου παιδί, ποιὸς νὰ τὸ ἔλεγε πὼς θὰ μπορούσαμε νὰ συ-
ναντηθοῦμε τόσο σύντομα;... Πάνε δυὸ χρόνια τώρα, ἀπὸ
τότε ποῦ κατασκευάζατε τὰ κίβδηλα τραπεζογραμμάτια.
καὶ τώρα; Τ' ἀρπάξατε τὰ διαμάντια τοῦ φίλου μου ἢ ἔ-
φτασα ἀρκετὰ γρήγορα γιὰ νὰ σὰς ἐμποδίσω;

Πίσω του στεκόταν ὁ Φρέντ, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, μὴ
μπορῶντας ν' ἀρθρώσῃ λέξι.

Ὁ ἀστυνομικὸς πλησίασε τώρα, μ' ἓνα ἐντελῶς ἀδιάφο-
ρο ὄψος, στὸ τραπέζι, ἀρπάξε τὸ ποτηράκι μὲ τὸ λικέρ καὶ
τὸ ἀδειασε μὲ μιὰ ρουφηξιά.

Ἡ Βέρα τὸν κύτταξε μὲ ἀγαλλίασι. Εἶχε πιῆ τὸ λικέρ
μὲ τὸ ναρκωτικὸ. Ἐξαφνα ἡ τυχодиῶκτις ρίχτηκε χάμου
στενάζοντας:

— Εἶμαι χαμένη!... Δὲν θὰ βαστάξω σὲ τέ-
τοια ντροπή... Θεέ μου, αἰσθάνομαι τόσο πό-
νο! Πεθαίνω!... Ἐνα γιατρό!...

Ὁ Φρέντ, πολὺ ταραγμένος ἀκόμα, ἔτρε-
ξε σὰν τρελλὸς ἔξω γιὰ νὰ βρῆ γιατρό.

Ὁ ἀστυνομικὸς Μπάλκε πλησίασε στὸ τη-
λέφωνο καὶ χαμογελῶντας εἶπε στὴ Βέρα:

— Μποροῦμε καὶ νὰ τηλεφωνήσουμε στὸ
γιατρό!...

Μὰ ξανάβαλε σὲ λίγο στὴ θέσι του τὸ ἀ-
κουστικὸ.

— Ἐχετε κιάλας κόψει τὰ σύρματα... εἶ-
πε. Ὁμολογῶ πὼς εἶσθε ὑπερβολικὰ ἐπειτή-
δεια. Μὰ μείνετε ἡσυχῆ! Εἶνε πολὺ τυχερὸς
ὁ Φρέντ ποῦ ἔφτασα στὴν ὥρα μου.

— Πέτυχα τὸ σκοπὸ μου, ψιθύρισε ἔξαφνα
ἡ Βέρα, βλέποντας ὅτι ὁ ἀστυνομικὸς τρίκλι-
ξε. Καὶ τώρα στὸ ἔργον!...

— Θεέ μου! βόγγησε ὁ Μπάλκε πέφτοντας
σὲ μιὰ πολυθρόνα...

Εἶχει κοιμηθῆ κιάλας.

Ἡ «μεγάλῃ δούκισσα» δὲν κοπίασε καὶ πο-
λὺ γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ γραφεῖο τοῦ Φρέντ. Σὰν
τέλεια ἔμπειρη ποῦ ἦταν, διάλεξε τὰ πολυτι-
μότερα πετράδια κ' ὕστερα τὸ ἔσκασε ἀπ' τὸ
σπίτι μὲ προφύλαξι.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἔφτασε κι' ὁ Φρέντ μὲ τὸ
γιατρό. Μόλις εἶδε πὼς ἡ Βέρα ἦταν φευγά-
τη, ὁ ἀστυνομικὸς κοιμισμένος καὶ τὰ διαμαν-
τικά του εἶχαν κάνει φτερά, σωριάστηκε κά-
τω σὰν κεραυνόπληκτος.

— Θεέ μου, τὰ διαμάντια μου!

Ὁ γιατρός εἶχε σαστίσει.

— Ἀσφαλῶς σ' αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε ὄλοι ἢ
ἄρρωστοι ἢ τρελλοί... μουρμούρισε.

R. L. ROSCH

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

100.000 ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΓΙΑ ἘΝΑ ΒΙΒΛΙΟ

Πρὸ δύο μηνῶν στὴν Ἀμερικὴ, ὁ ἑκατομ-
μυριοῦχος βιβλιόφιλος Ροῦμπερτ Ρίς, ἀγόρα-
σε ἓνα σπάνιο βιβλίο ἀντὶ τοῦ μυθώδους πο-
σοῦ τῶν 100.000 δολλαρίων, δηλαδὴ 10 περί-
που ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο ἀντίτυπο
τῆς Ἀγίας Γραφῆς ποῦ τύπωσε ὁ Γοι τεμβέρ-
γιος καὶ προέρχεται ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη τῆς
μονῆς τοῦ Μέλκ τῆς Αὐστρίας, ὅπου βρισκό-
ταν ὡς σήμερα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

ΠΕΖΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΩΡΙΣΜΕΝΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

(Τοῦ Henri Schole)

Δυὸ σιωπὲς ἔρημες καὶ χῶριες εἶμαστε τώρα.

Δυὸ σιωπὲς γεμάτες θλίψι καὶ ἀγάπη.

Δυὸ ματιὲς εἶμαστε, ποῦ ἐνωμένες κάποτε εὐφραίνονταν
ἀπὸ τὴν ἡδονὴ τοῦ ἔρωτος, καὶ τώρα χαμένες βρίσκονται
στὸν κόσμον...

Καὶ τώρα σὰν δυὸ ἄστρα μοιάζουμε ποῦ κρυφολάμπουν
πίσω ἀπὸ σκοταδερά κλαδιά...

Δυὸ χέρια εἶμαστε χωρισμένα, ποῦ ἄλλοτε μόνο μὲ τ'
ἀγγιγμά τους θὰ ἔφερναν χαρὰ, θὰ ἔφερναν εὐτυχία...

Δυὸ ψυχὲς εἶμαστε ποῦ δέρνονται τώρα στὰ κύματα τοῦ
πελάγους...

Δυὸ ἀγκαλιὲς εἶμαστε δίχως τὰ σώματά των...

Δυὸ ἔρημα πουλιά...

Νά! τί εἶμαστε τώρα...

Μιὰ ὥρα ποῦ ἀργεῖ τόσο νάρθη καὶ ποῦ περνάει τόσο
γρήγορα...

Ἐνα λουλουῖδι ποῦ ἀνθίζει καὶ μαραίνεται...

Μιὰ σιωπὴ βαρεῖα καὶ παρατεταμένη.

Ἐνας χωρισμός...

Ἐνας θάνατος...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Τοῦ Herder)

Στὴν μεγαλόπρεπη πομπὴ τῆς ζωῆς πέρασε
χθὲς ἓνα πλάσμα ποῦ εἶχε τίς φτεροῦγες τοῦ
ἔρωτα...

Ποῦ εἶχε χέρια σὰν δυὸ κρίνα...

Τὰ χέρια ἐκεῖνα ἀπλώθηκαν τότε σὲ μένα.

Τὰ χέρια ἐκεῖνα —σὰν δυὸ κρίνα— κρατοῦ-
σαν τὴ ζωὴ μου...

Στὴ μεγαλόπρεπη πομπὴ τῆς ζωῆς τὸ πλά-
σμα ἐκεῖνο, ποῦ ἔμοιαζε σὰν ἔρωτας, κρα-
τᾶει τώρα στὰ κρινένια χέρια του κάποια ση-
μαία!...

Κ' εἶνε ἀπὸ βαρύτιμο μεταξωτὸ φτιαγμένη
ἡ σημαία ἐκεῖνη...

Ἐρωτικοὶ σκοποὶ ὑψώνονται στὰ χὰη...

Ἦχοι ἀπὸ παράξενες φωνές, ἀπὸ φωνές ἄ-
γάτης, πόθων καὶ ἐλπίδων...

Ἡ ἀνοίξις ἔσειε τίς πτυχὲς τῆς σημαίας
σὰν ἀνέμιζαν...

Ἡ δύναμις τοῦ ἔρωτά σου περνοῦσε στὴν
καρδιά μου βιαστικά...

Τί λυπημένες ὄρες!

Τί ἴχνη ἀνεξίτηλα ἀναμνήσεων...

Μὰ πίσω σου! Πίσω ἀπὸ τὸν ἔρωτα κι' ἀπ'
τὴ σημαία σου! ὦ ἀγάπη... ποιά ἦταν ἐκεῖνη
ἡ σκιά ποῦ ἔφτανε μ' ἐσὲ γοργή; Πίσω ἀπὸ
σένα ἔφτανε, σὲ μαῦρο κρέπι τυλιγμένος ἔ-
νας ἄντρας.

Σκυφτὸς καὶ μελαγχολικὸς ἦταν ἐκεῖνος ὁ
ἄντρας, ὦ ἀγάπη!

Κ' εἶχε στεγνὸ τὸ πρόσωπο καὶ γυάλιζαν
τὰ δόντια του, μέσ' ἀπ' τὰ κόκκινα χεῖλη ποῦ
ἔσφιγγε ἀπὸ πίκρα...

Κι' ἐρχόταν ἄφωνος, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος...

Κι' ἔσφιγγε τὰ χεῖλη του ἀπὸ πίκρα...

Οὔτε θυμάμαι πειὰ τὰ λόγια του ποῦ εἶπε ..

Ἐμείνα μόνος κι' ἔτρεμα.

Κάποια φωνὴ μόνον ἢ μνήμη μου ἀκόμα
συγκρατεῖ...

Κάποια βραχνὴ φωνή:

— Κύτταξε, δὲν ὑπάρχει πειὰ πνοή... Ὁ ἔ-
ρωτας κρατᾶει τὴ σημαία κι' ἐγὼ κρατᾶω τὸν
ἔρωτα...

«Εἶμαι ὁ θάνατος καὶ κυβερνῶ ἀπόψε τίς
ψυχὲς σας...»

